

(המשך מעמוד 7)

מיות צרת־מבט וצרת־עין, הרואה רק את עצמה... לבוא בברית עם הערבים ולכרות עימם אמנה... (למען) תחיית שני עמים עתיקים, בעלי כישרונות ורבי־עמדות, המשלימים זה את זה."

נגד מאמר זה התקומם או אביו של ס. יוהר, זאב סמילנסקי, שכינה את עצמו "ופסי". בסידרת מאמרים האשים את אפשטיין ב"הזיות" וטען ש"ליבו נמשך אחרי הערביאים העלובים", ושהוא "רואה צל הרים כהרים".

סמילנסקי

הוא שאל: "האמרי גם אין לנו דאגה אחרת מאשר לדאוג לגורל הערבים ש" בארץ ישראל?" (פרטים על הוויי כוח: אהרון כהן, ישראל והעולם ה" ערבי, עמוד 74 ר" הלאה).

סמילנסקי היה רק אחד מרבים שביטאו או דיעות אוויליות אלה, ושגרמו בכייה לזרוננו. גם עכשיו שורצת הארץ אנשים כאלה — ואחד מהם הוא בנו, המסתיר אותם הרגשות הפרימיטיביים תחת מעטה מיסטי וסיגנון מגופה.

אברהם גאון, ירושלים

מאמרו של אורי אבנרי, חירבת יוהר, שבו הוא מצביע בצדק שאימי מילחמת האזרחים משותפים לכל היבשות והתרבויות ולא רק ל"עולם הערבי", הוא נכון מאד. ראוי רק להוסיף שלא רק שאין לנו יכולים לברוח מהמורח־התיכון לאיזור שבו אין מילחמת־אזרחים או זוועות מילחמה, אלא אין לנו יכולים אפילו לברוח מעצמנו.

אימי מילחמת־אזרחים יהודיות, כפי שהן מתוארות בהיסטוריה היהודית, אינם נופלים מאימי לבנון 1976. אפשר היה להתחיל בסיפורי יוסף בן־מתתיהו על מילחמת־אזרחים בתוך ירושלים בזמן המרד הגדול, שבו בוודאי הרגו קבוצות שונות של יהודים, הרבה יותר אנשים מאשר הרומאים. אבל ודאי יגידו כי יוסף בן־מתתיהו כ"בוגד", הגזים ובוודאי אף המציא. לכן אסתפק בסיפורי התנ"ך.

די להזכיר את המילחמה שאירעה בעיקר בות מעשה פילגש בגיבעה. אחרי שהמילחמה הוכרעה, עשו בני ישראל בערי בנימין בערך מה שנעשה עתה בקארנטינה וברדאמור, כפי שנאמר: "וייצאו בני בנימין מן הגיבעה וישחיתו בישראל ביום ההוא שניים ועשרים אלף איש ארצה... וייצאו בנימין לקראתם ביום השני וישחיתו בישראל עוד שמונת־עשר אלף איש ארצה, כל אלה שולפי־חרב... ואיש ישראל שבו אל בני בנימין ויכום לפי חרב, מעיר מתום עד בהמה עד כל הנמצא גם כל הערים הנמצאות שילחו באש (שופטים כ')."

ואחרי שהטבח שכך והנותרים מבני בנימין, כולם גברים ללא נשים וילדים, מחפשים אפשרות לשאת נשים, לא נמצאה דרך אחרת אלא לחפש עיר אשר לא השתתפה במילחמה, ולעשות לה עוד כמעשה הר לבנון, כמו שנאמר: "לכו והכיתם את יושבי יבש־גילעד לפי חרב, והנשים והטף, וזה הדבר אשר תעשו: כל זכר וכל אשה יודעת מישכב־זכר תחרימו. וימצאו מיושבי יבש־גילעד ארבע מאות נערה בתולה אשר לא ידעה איש למישכב זכר, ויביאו אותם אל המחנה שילה אשר בארץ כנען (שופטים כ"א)."

שחק

כשם שאין להסיק מסיפורים תנ"כיים אלה מסקנות כוללניות מיוחדות על היהודים, כך גם כל מילחמה, ומילחמת־אזרחים במיוחד, היא אכזרית. לא רק מהמזרח־התיכון מתעלם יוהר סמילנסקי, אלא גם מעצמו ומעברו, שאינה שונה כלל משל כל ההיסטוריה האנושית.

פרופסור ישראלי שחק, ירושלים

תת חיונה

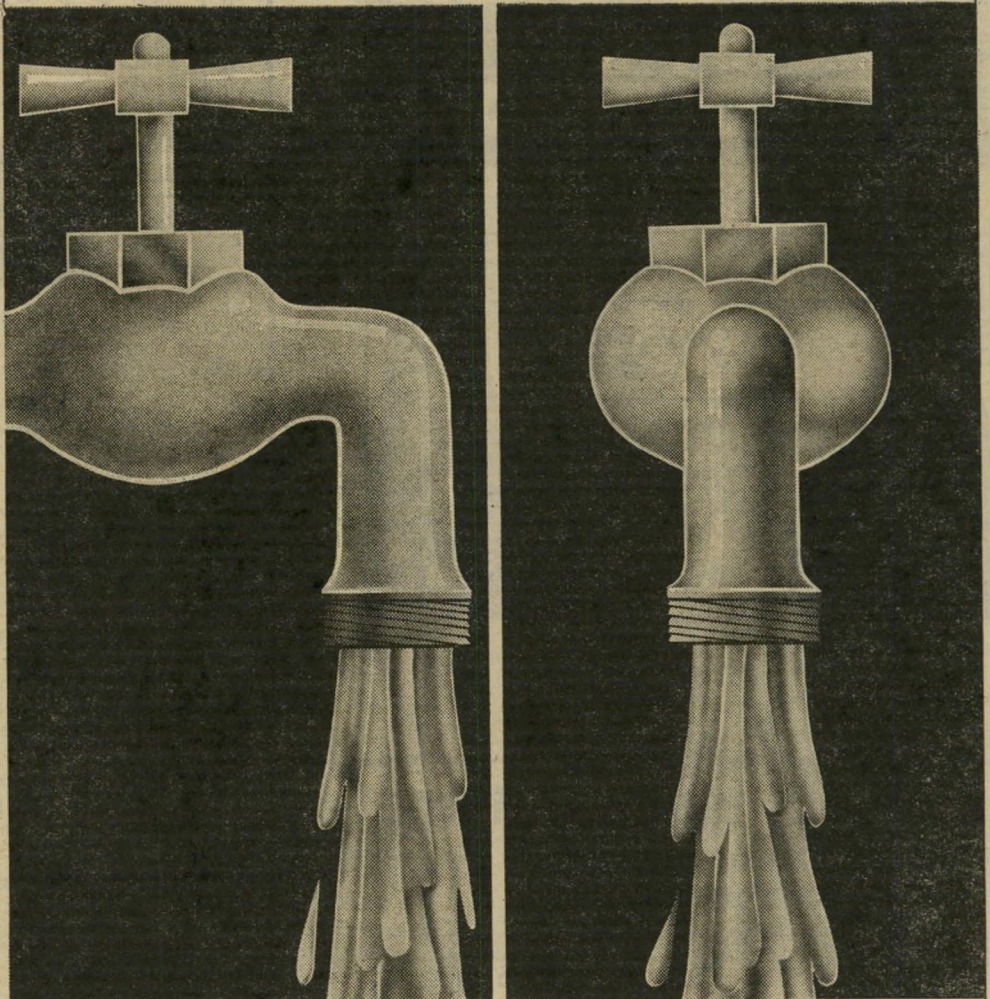

עם
זברה

משחת השניים המעולה מתוצרת עץ הזית

דיוקן של בזבז

סגור את הברז בזמן